

Til § 52.

I den gældende lovs § 53, stk. 3, 2. pkt., er det bestemt, at et vandforsyningsanlæg kan træffe foranstaltninger til indskrænkning af vandforbruget, når dette er nødvendigt af hensyn til vandforsyningsanlæggets drift. Bestemmelsen har i praksis navnlig været benyttet af mindre vandværker, herunder sommerhusvandværker, til at begrænse havevanding med slange i tørre forårs- og sommerperioder, idet udtrakt havevanding kan tømme vandværkets beholder eller føre til en betydelig nedsættelse af vandtrykket. Begrænsningernes form kan variere fra totalt forbud til tilladelse på bestemte dage eller på bestemte tidspunkter af døgnet. Vanding af erhvervsmæssig betydning rammes så vidt muligt ikke af begrænsningerne. Eventuelt kan der også være tale om i perioder med stort pres på vandværket at begrænse andet forbrug, således bilvask med slange.

I forbindelse med de senere års tørkeperioder har det været fremhævet, at et særligt stort forbrug af vand i tørre perioder kan være uheldigt ikke alene for vandværker med mindre kapacitet, men også for vandforekomsterne i det hele, d.v.s. for grundvandspejlet og vandløbenes vandføring. Der henvises herom til Folketingstidende 1975/76 sp. 12.282.

Det foreslås, at der kan træffes bestemmelse om indskrænkning af vandforbruget fra et alment vandforsyningsanlæg ikke alene af hensyn til anlæggets drift, men også af hensyn til vandforekomsterne, og at indskrænkningen skal kunne besluttes både af anlægget og af amtsrådet.

Til § 53.

I § 15.1, i indstillingen fra udvalget vedrørende vandforsyningen i hovedstadsområdet foreslås det, at kommunalbestyrelserne inden for de enkelte kommuner skal fastsætte vandafgifter for den enkelte forbruger.

I stk. 1, 1. pkt., fastslås det i overensstemmelse med udvalgsindstillingens § 15.1., at kommunalbestyrelsen fastsætter anlægs- og driftsbidrag ved levering af vand fra det kommunale vandforsyningsanlæg. Bestemmelsen gælder kun for leveringer inden for kommunens grænse. I stk. 1, 2. pkt., bestemmes det, at anlægs- og driftsbidrag til andre almene vandforsyningsanlæg skal godkendes af kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor vandet forbruges, efter indstilling fra anlæggets ejer. Denne bestemmelse omfatter for det første de private vandværkspriser, hvor miljøministeriet i overensstemmelse med et ønske fra Kommunernes Landsforening har fundet det rigtigst, at kommu-

nalbestyrelserne ikke skal foretage en egentlig prisfastsættelse, men godkende priserne efter forslag. Bestemmelsen omfatter endvidere tilfælde, hvor en kommunal vandforsyning i en nabo-kommune leverer direkte til forbrugerne i kommunen.

Efter den gældende lovs § 53, stk. 1, fastsætter kommunalbestyrelsen vandafgifterne for levering fra kommunens vandforsyning. Reglen omfatter både éngangsbidrag (herunder tilslutningsbidrag og eventuelt bidrag til forsyningsledninger) og løbende afgifter. For private vandværker fastsættes vandafgifterne i almindelighed af vandværkets ledelse. I det normalregulativ, som er udarbejdet for private vandværker som en hjælp ved udarbejdelsen af regulativer efter den gældende lovs § 57, er det dog foreslået, at afgifterne skal godkendes af kommunalbestyrelsen, og at kommunalbestyrelsen til enhver tid kan ændre gældende afgifter.

Kommunalbestyrelsernes og de private vandværkers fastsættelse af éngangsbidrag og løbende afgifter kan som hovedregel ikke indbringes for anden administrativ myndighed efter vandforsyningslovens regler, jfr. den gældende lovs § 65 a, stk. 5. Herfra gælder dog en undtagelse, når amtsrådet i medfør af den gældende lovs § 23 pålægger et privat alment anlæg at levere vand til en bestemt ejendom eller i medfør af § 25 pålægger bestemte grundejere at aftage deres vand fra et privat vandværk, idet amtsrådet i så fald kan bestemme leveringsbetingelserne. Amtsrådets afgørelse kan påklages til miljøstyrelsen og eventuelt yderligere til miljøankenævnet eller ministeren.

Udover indgreb over for et alment vandforsyningsanlægs leveringspriser efter vandforsyningslovens regler kan der være tale om indgreb i medfør af monopol- og prislovgivningen. Efter lov nr. 102 af 31. marts 1955 om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger, således som loven senere er ændret, kan monopoltilsynet (monopolankenævnet) gribe ind over for priser, som private erhvervsvirksomheder, andelsforeninger og lignende fastsætter på områder, hvor konkurrencen er begrænset, bl. a. ved pålæg om nedsættelse af priserne (§§ 2, 11 og 12). Loven omfatter således ikke offentlige anlæg. Efter lovens § 2, stk. 2, omfatter den endvidere ikke prisforhold m. v., der i henhold til særlig hjemmel bestemmes eller godkendes af det offentlige; den omfatter derfor ikke det mindre antal private vandværker, hvis priser godkendes af kommunalbestyrelser. Med hensyn til andre private vandværker er loven lejlighedsvis blevet brugt. Efter § 6 i lov nr. 59 af 15. februar